

som om vi var insolvente eller overhovedet havde Betalingsvanskeligheder.

Jeg tillod mig i min forrige Tale at beklage, at den højtærede Minister for offentlige Arbejder havde standset et Jernbanearbejde paa Lolland, og henviste til, at før sidste Rigsdagsvalg slog Regeringspressen fast, at naar det lykkedes at skabe Flertal for en Venstregering, vilde man afløse Understøttelserne til de arbejdsløse med Arbejde, og jeg er ganske sikker paa, at alt, hvad der blev sagt og skrevet i den Retning, i høj Grad bidrog til at fremkalde det Valgresultat, der fremkom. Intet kan være fornuftigere end at afskaffe Arbejdsløsheden, men nu er det, jeg har bebrejdet den højtærede Minister for offentlige Arbejder, at han ikke har ført Programmet ud i Livet, og da jeg ikke holder af løse Udtalelser, har jeg belagt min Paa-stand med Bevis for et bestemt givet Tilfældes Vedkommende. Ministeren indrømmede Rigtigheden af, hvad jeg havde udtalt, men han sagde, at til Undskyldning for ham tjente, at medens Amtet og Købstæderne har ønsket dette Jernbaneanlæg fremmet, har Landbefolkningen krævet det standset. Nu er det ikke helt rigtigt, for det er kun en Del af Landboerne, der har krævet det standset; der er en anden Del, der staar sammen med Amtet og Købstæderne og ønsker Jernbanen fremmet. Jeg har netop undersøgt Sagen paa Stedet siden min Tale, og Forholdet er da, at der i Landbefolkningen, selv om man er imod Jernbanen, paa Grund af Arbejdsløsheden er en stærk Stemning for, at Banen skal fremmes. Men jeg begriber i Grunden ikke, hvad det vedkommer denne Sag. Samtlige Land- og Bykommuner har i sin Tid vedtaget, at de vilde have denne Jernbane gennemført. Rigsdagen har vedtaget, at Staten skulde yde Tilskud til den, og har dermed godkendt den, og Regeringen har givet Koncession paa den. Saa kommer der, efter at der har været Valg, nogle Sogneraad og siger: Nu er vi bange for den Jernbane, nu vil vi gerne have den ud af Verden, og saa siger Ministeren: Naa ja, saa bryder vi os ikke om, hvad der er gaaet forud, saa standser vi denne Jernbane. Det er vist aldrig passeret tidligere, og skal det være Skik i Fremtiden, tror jeg at turde sige, at saa bliver der aldrig nogen Sinde anlagt flere Jernbaner her i Landet. Maaske behøves det heller ikke, men i hvert Tilfælde, der bliver ingen anlagt, for hver Gang man har begyndt paa en Jernbane,

er det saa ganske sikkert, at der, naar Beboerne faar at vide, at Stationen skal ligge her, og Retningen er den og den, altid vil kunne skabes Modstand imod den. Derfor binder man sig paa Forhaand, som det altid har været Skik, og naar en Jernbane er paabegyndt, gennemfører man den, som man er blevet enig om den. Den højtærede Minister opstiller Amtet og Købstæderne i Modsætning til Landbefolkningen, som ikke vil have Banen, men han kunde jo have lagt sit Lod i Vægt-skaalen sammen med Amtet og Købstæderne, saa vilde Banen være blevet gennemført, for saa vilde langt den største Kapital have staaet til den Side. Det burde man ogsaa gøre, naar man er gaaet til Valg paa det Grundlag at skaffe Arbejde i Stedet for Understøttelse. Kernen i denne Sag er nemlig, at der paa denne Egn i lang Tid har gaaet og stadig gaar en hel Del arbejdsløse, som tærer paa Arbejdsløshedskasserne, og Statens og Kommunens Kasse. Det er et Faktum, man ikke kommer udenom. Endvidere er det en Kendsgerning, at Venstre før Valget har lovet at sætte Arbejde i Stedet for Understøttelse, og endvidere er det en Kendsgerning, at Ministeriet har standset dette Jernbanearbejde paa Lolland, hvoraf Følgen vil blive, at Understøttelserne maa fortsættes i det uendelige. Det er 3 Kendsgerninger, man ikke kan komme udenom, og som jeg har beklaget mig over overfor den højtærede Minister. Men jeg har ikke stor Tro til, at det skulde hjælpe, for ogsaa indenfor andre Ministerier viser der sig at være Uvillie imod at gennemføre Princippet Arbejde i Stedet for Understøttelse. Princippet ingen Understøttelse hylder man fuldt ud, men det, der skulde sættes i Stedet for Understøttelsen, Arbejde, hylder Ministeriet ikke.

Den højtærede Undervisningsminister har i nogle kraftige Vendinger søgt at imødegaa mine Udtalelser vedrørende offentlige Bygninger. Jeg beklagede mig over, at naar der ude i Kommunerne skulde bygges en større eller mindre Bygning, skulde Planerne passere Statens tilsynsførende, enten det nu var Sundheds- eller Bygnings- eller Skoleautoriteter, og de stillede undertiden vel store Fordringer, saaledes at man vistnok behandlede smaa Byer efter samme Skabelon som store Byer, og jeg sagde: Det bliver os for dyrt i det lange Løb og fører med sig, at vi enten slet ingenting bygger, eller ogsaa faar vi bygget noget, men vi